

Predikan i Skepplanda kyrka 2020 av Tobias Bäckström

Påskdagen

”Kristus är uppstånden”

Jes 25:6-9

1 Kor 15:53-57

Matt 28:1-20

Ps: 146:1-2, 37:4, 147, 153, 154, 17

Det fanns en mycket stark Messiasförväntan bland judarna århundradena runt vår tideräknings början. Israel var en ockuperad nation sedan flera hundra år och det fanns det en stor längtan efter frihet. De Messias-profetior som fanns i deras skrifter tolkades utifrån den här situationen. Messias var den man som sänd av Gud för att han skulle fördriva romarna och utropa ett fritt Israel. Så tänkte man.

Och det saknades inte personer som gjorde anspråk på att vara Messias. Personer som samlade lärjungar och anhängare och som vid ett givet tillfälle försökte göra revolt. Det som dock hände var att de en efter en greps av romarna och avrättades. Och när ledarna dog, dog också rörelsen ut. Att ledaren dog togs som själva beviset för att det var en falsk Messias, att han inte var sänd av Gud.

Samma sak hände med lärjungarna direkt efter Jesus död. När de samlades i det hus där de höll till måste även de ha trott att allt var förlorat, att Jesus var ett misslyckande. Men sen händer något. Historien tar plötsligt en helt oväntade vändning. Det man hade kunnat förvänta sig var ju att rörelsen kring Jesus skulle ha gått samma väg som de andra Messias-rörelserna. Men istället inträffar det motsatta! Jesus-rörelsen överlever och inte bara det: den får förnyad kraft och energi och sprider sig snabbt i romarriket. Lärjungarna gick ut, gjorde alla folk till Jesus lärjungar, döpte dem i Fadern, Sonens och den helige Andes namn och lärde dem att hålla alla bud de fått av Jesus.

Vad förklarar denna oväntade händelse? Varifrån fick lärjungarna sitt mod och sin kraft? Just när det var som mörkast och mest dystert, just då går lärjungarna ut med hopp och glädje. Ja, när allt mänskligt hopp var ute grep Gud in. När misslyckandet var som störst, vände Gud det till sin motsats. Det största miraklet i historien inträffade, Jesus uppväcktes från det döda. En händelse lika viktig som själva skapelseögonblicket. Jesus uppståndelse var helt unik.

Visserligen läser vi om andra som uppväcktes från de döda. Lasaros är ju de mest kända. Det var naturligtvis ett fantastiskt mirakel men går ändå inte att jämföra med det som hände med Jesus själv. Lasaros blev levande igen och kunde leva några år till, men dog sen igen. Jesus uppstod för att aldrig mer dö.

Jesus uppstod i sin kropp. Den tomma graven är ett viktigt bevis för detta. Ändå har det hänt något med denna kropp, den är inte densamma som den var när han vandrade med lärjungarna. Nej, när det gäller uppståndelsen, både Jesus och vår så är inte *denna* jordiska

biologi som ska hållas vid liv i en evighet. Det är något radikalt nytt. Jesus uppstår med en kropp som aldrig mer kan åldras, drabbas av sjukdom eller dö.

Det som sker här har eskatologiska dimensioner, det vill säga det handlar inte bara om denna världen utan också den tillkommande, den värld som väntar oss vid tidens slut. Detta är början på en ny skapelse, Jesus är den nye Adam. För även om det börjar med honom slutar det inte där.

Jesus uppståndelse är preludiet till vår egen uppståndelse. Matteus, som vi följer i år, berättar om de mirakler som inträffade vid Jesus död, i själva hans dödsögonblick. Han berättar att många av de avlidna heliga uppväcktes och efter hans uppståndelse lämnade de sina gravar och gick in i den heliga staden. Varför använder Matteus beteckningen *den heliga staden*? Det vanliga är att han säger Jerusalem om Jerusalem. Beteckningen den heliga staden används däremot frekvent i Uppenbarelseboken om det himmelska Jerusalem.

Kan det vara ett sätt för Matteus att tala om det eskatologiska hoppet som öppnat sig med Jesus död och uppståndelse. Han syftar inte på en händelse som inträffade just då men efter denna världen och denna tidsålder väntar en ny tidsålder, där vi ska få gå in i den heliga staden, det himmelska Jerusalem. Jesus och hans uppståndelse är en händelse som hör hemma i bägge dessa tidsåldrar, vår uppståndelse kommer efter denna tidsålder.

En fråga man kan ställa sig är varför Jesus visade sig för lärjungarna. Det är egentligen inte kopplat till uppståndelsen. I princip hade Jesus kunnat fara upp till himlen direkt från graven. Men en tom grav hade inte övertygat lärjungarna. Den tomma graven gjorde dem bara förvirrade, inte övertygade. Hade Jesus inte dröjt sig kvar på jorden i ytterligare 40 dagar och på olika sätt övertygat dem om att han levde, ja då hade det gått med Jesusrörelsen som med alla andra Messiasrörelser.

Så Jesus visar sig för dem, men bara för dem. Han visar sig aldrig offentligt utan för de elva och den vidare kretsen som följt honom under sin tid på jorden. Nu är det de som ska ta över, de ska föra vidare hans budskap. De utgör embryot för den spirande kyrkan. Dopet i den treenige Gudens namn och lärandet om allt vad Jesus befallt är uppdraget. Ett uppdrag som gäller än och pågår än.

Jesus kom tillbaka, men alltså bara för 40 dagar. Sen lämnade han dem igen. Och ändå inte. Det sista Matteus skriver är Jesus löfte om att han ska vara med oss alla dagar till tidens slut. Där slutar Matteus skriva. Sen finns det inget mer att tillägga.

Vi lever fortfarande i dessa dagar, än är tiden inte slut. Och enligt sitt löfte är Jesus närvarande, men inte på samma sätt som för apostlarna. Nu är han närvarande i sin kyrka. Kristi levande kropp är i himlen, ändå finns hans kropp kvar här eftersom kyrkan är Kristi kropp. Jesus är närvarande mitt ibland oss, han är närvarande i sin nattvard. Varje gång vi firar nattvardens mysterium gör vi Jesus död och uppståndelse aktuell och närvarande mitt ibland oss. Varje dag ända till tidens slut.